

Ádám Tamás Vödörben

A határátkelőhelyen csupán egy
tartálykocsi várakozott hajnalban,
felsebzett hátán lopakodott a fény.
A sofőrfülkében nem volt hagymásbab.

Horkolt a hadnagy, közkatona osont,
az útlevéibe bekerült a stempli,
a zöld pult túloldalán vámos pózolt,
semmibe merengve elkezdett enni.

Csöpögő vízcsap mellől a nyár elűz,
repedezett szájú kancsónk eltörött,
itt apadó folyó, sivatag belül.

Látta a sofőr, ez már száraz csömör,
vödöröt kért, csapot nyitott, sört engedett,
a kiskatona tovább nem szenvedett.

Halászcserda

A szép tetőn a zsindegy összeérett,
turisták ritkán látogattak csárdát,
diákok kanalazták a halászlét,
kenyérgombóccal nyomták le a szálkát.

A Tisza, mint öregember fortyogott,
megszökött, magával vitte bánatunk,
font székeket, asztalokat halmozott,
értettük indulatát, hogy nem hazug.

Fogyott a veresbor, fogytak napjaink,
a dómok papjai korbáccsal jöttek,
nem fértek zsebünkben hiedelmeink.

Sodort a folyó, elválásunk könnyed,
a búsuló teraszon parlagfű nőtt,
csontokba botlottunk álmos menyegzőn.

Gergely Gábor: *Kapcsolók*

Színház

Színészbejárón halkán nyílt a zár,
ismerős művészek mellett osontunk,
a statisztáknak szóltak, ez nem bazár,
Hogy miért is nem hoztuk el a tankunk?!

Megszeppenve léptünk, mégis cserfesén,
láttuk, a pultos lány mosolya hamis,
a színészkirály biztatott kedvesen,
részegen könnyen felvette a manírt.

Suhogva legördült a bársonyfűggöny,
bikavér csordogált, sűrű fazonú,
a nagyok összevesztek barkarügyön.

Kockaasztaloknál ránk szakadt a bú,
egyre ismétlődött a Székelyfonó,
vélemény nélkül távoztunk, fortogón.

(Versek a Kocsmadalok ciklusból)

Szomjoltás a sienai főtéren

(fotó: Gergely Gábor)